Ч. 287. Пятниця 3 січня 1913 (21 грудня 1912). Рік XXII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Новий рік на Дворі цісарскім. — Справа мира на Балканї.

Цїсар був вчера рано на службі Божій в замковій каплици в Шенбруні, а відтак приймив новорічні желаня від архикнягинї Марії Валериї і її дїтий. Перед полуднем зложили Цїсареви желаня архикнязь Франц Фердинанд, Петро Фердинанд, Леопольд Сальватор, Франц Сальватор, Фридрих і Райнер, дальше ґен. Пар і Больфрас. В родиннім обідї в Бельведері взяли участь перебуваючі у Відни архикнязї. Вечером відбув ся ґалевий обід, в котрім взяли участь міністри: Берхтольд, Білїньский, Кробатін, шеф маринарки Монтекукколї, ґр. Штірґк з прочими членами кабінету, намістник Долїшної Австриї бар. Бінерт і инші достойники.

Специяльний справоздавець Matin-a доносить з Льондону, що відповідь, яку Данев дав на турецкі пропозиції, містить заяву, що Туреччина змусить балканьских союзників зірвати переговори, коли до понедїлка не предложить пропозиций, що надавали би ся до дискусиї. Се зірванє однак не було би рівнозначне з започатком нових воєнних заходів, бо турецкому правительству дало би ся спромогу поконати опір публичної опінїї і поробити пропозиції, які відповідали би услівям балканьских держав.

„Мір“ доносить, що між турецким войском в Адрианополи ширить ся дезерция. В недїлю утїкло з рядів 30 жовнїрів. — Збіґцї малюють положенє залоги в дуже чорних красках.

Урядовий орґан „Самоуправа“ заявляє, що коли Турки дальше проволїкати будуть переговори, то війна неминуча.

„Wiener Allg. Zeitung“ стверджує, що без огляду на трудности, які виринають з мирових переговорів в Льондонї, все таки треба надїяти ся, що остаточно прийде до заключеня мира. Турецка армія скріплена щоправда на лінії Чатальджі, але не має, як кажуть фаховцї, тої сили, щоби прийти з помочию Адрианополеви. Зрештою, так в Туреччинї, як і в Болгариї замітне виразне стремлінє до скріпленя і приязно-сусїдских взаємин. Дальше турецке правительство кілька разів зі сторони тридержавного союза і тридержавного порозуміня дїстало рішучу раду стреміти до заключеня мира.

Як кандидат о правний спадок своїх батьків зголосив ся до інтересованих правительств обіжником князь Микола Неманіч Палеольоґос Дукас-Анджельос-Комненос. Він мешкав тепер в Неаполи. Сей обіжник прислали Альбанцї також до редакциї „Berliner Tageblatt“. В обіжнику каже ся, що італїяньскі авторитетні мужі доказали на основі давних документів, що родина князя як прямі наслїдники і правні спадкоємцї славного пануючого роду Палеольоґів, який втратив панованє в 1453 роцї над Альбанією, Епіром і областями сусїдуючими з Туреччиною. Князь готовий предложити на доказ свого твердженя всї потрібні документи і сподїє ся, що великі держави заявлять свою готовість виступити в оборонї наслїдників тих героїв, котрі „утратили все при оборонї Христової віри і свободи всхідних народів“.

„Breslauer Ztg.“ доносить з Льондона, що судьба Альбанії є вже порішена. Альбанія одержить самоуправу, але не під зверхностию Туреччини, лише шістьох европейских держав. Остаточне рішенє в сїй справі буде мати місце на конференциї амбасадорів в днї 2 січня.

„Vossische Zeitung“ доносить з Риму, що грецка бльокада альбаньских берегів перервала ся.

Дописуватель „Tribun-и“ з Вальони пише, що предсїдатель альбаньского тимчасового правительства Кемаль бей звернув ся телеґрафічно до кабінетів держав з просьбою о поміч

Чародійна карточка.

(Казка з дійстности — Юлія Вайса).

(Конець).

Доктор не міг спати цїлу ніч. Навіть не міг вже й думати; лежав як колода. З того дива, яке пережив, нїби аж мозок єму в голові висох. Місяць повнолицій заглядав єму у вікно. І доктор видів, як він поволи заходив поза дахами, як блїдли зорі одна за другою, видів, як вже на день виберало ся, а він все ще не спав і лежав затиснувши зуби. Наконець опамятав ся на стілько, що покивав з дива головою і заснув.

Коли встав, отворив скриночку, став знову любувати ся карточкою і сказав: Дякую тобі, дякую сердечно! І від легкодушної я вибавив ся. Зробиш менї ще.... Хотів сказати: зробиш менї ще дальшу прислугу, люба карточко. Але не докінчив і знеохочений спустив голову. Єму здавало ся, що не треба вже робити дальшої проби, бо то на вічо не придасть ся. Але за кілька днів, в котрих анї на одну женщину не подивив ся, надумав ся якось инакше і єго закортїло знову завести собі родинне житє і він потїшив ся та став знову сьміло поглядати на сьвіт. А що в нашім містї, що друга хата то красавиця, то й незадовго знайшла ся така, що єму сподобала ся. А та красавиця називала ся Леся.

Леся була у маючої родини. Здавало ся, що она відзначає ся скромностию. Говорила мало, ходила поважно, свою веселість не проявляла голоснїйше, як того вимагала найстрогійша чемність. Доктор незадовго і з неї був дуже радий.

Тота людина — думав він собі — буде держати ся здалека від цїлого сьвіта, лиш щоби тим більше, тим щирійше жити для мене, для свого чоловіка. Не буде нічим більше радувати ся, як лиш мною і дїтьми. Таки не знав, що робити з радости, мимо того, що вже тільки разів завів ся. Непоправний. Що би то було з ним стало ся, як би не чародійна карточка! Але нема чоловіка на сьвітї, що поїв би всї розуми. Наймудрійший той, хто добре сьвідомий того, що і він дурний і длятого стережесь дуже пильно того, щоби не зробити якої дурницї.

Длятого доктор і сим разом надумав ся ще завчасу та взяв чародійну карточку і зробив, як давнїйше. Як же добре на тім вийшов! Не дармо єму так серце забило ся, коли на другий день рано станув на порозї до Лесиної хати.

Набрав відваги і увійшов. Подивив ся служници остро в очи. Але по ній не було видко нічого, хиба то, що їй якось дивно стало, чого він на ню так остро видивив ся. — Хибаж може не знайшли карточки? — подумав собі доктор. Але й зараз пригадав собі, що так само здавало ся і у Йосифи. — Зажди, вийде на верх.

Але якось не вийшло на верх. Прийшла хвиля, коли мав вже працати ся. В спокійних лагідних чертах Лесї не видко ніякої зміни, ніякого слїду, що наводив би на якийсь здогад, в очах ніякого живійшого блеску. — Може таки поправдї не знайшли карточки. Та й то може бути. — Непевність мучила єго. Мусїв конче знати. Сїв отже знову, як той, що ще в послїдній хвили надуває ся, як би висказати то, що єму лежить на серци.

— От що я ще хотів спитати, моя панно, чи тут у вас вчера... коли я пішов... я загубив...

Леся видивила ся на него. По хвили як би собі щось пригадала, відозвала ся: Ага, карточка... правда, правда!

Леся не могла собі зараз нагадати, де она ту карточку встромила. Наконець пішла до шафи, де стояли склянки, та всїляка столова посудина, заглядала в чарки, аж наконець з якогось скляного збанятка виймила карточку.

Доктор з великою увагою слїдив за словами, рухами і мінами любої Лесї! Не вжеж би она таки справдї не здогадувала ся, що се значить, коли хтось мав таку карточку?

І чим більше він видів, що на її гарнім личку не проявляє ся найменший вираз, тим більше спадав єму на серци нїби якийсь тяжкий камінь. — Чи знаєте, моя панно, — він конче хотів її вимиркувати — чи догадуєте ся, що значить для мене ся карточка?

— Мабуть хочете — хочете відкупити свій перстень — відповіла рівнодушно, так, як як би кликала Варвару, щоби та пішла збирати зі стола.

Доктор видивив ся на неї.

— А чи догадуєте ся, на що хтось... Чи маючий чоловік потребує сего, щоби... Чи та суперечність зовсїм вас занепокоїла? — Але що тут богато говорити, се річ певна; Леся була кругом дурна.

— Дякую тобі, дякую сердечно, люба кар.

щоби війна між Туреччиною і Грециєю як найскорше покінчила ся, бо на случай дальшого єї треваня грозить бідному населеню, винищеному голодом і недугами, повна руїна.

Як доносить париский „Figaro“, президент міністрів Поанкаре конферував з амбасадором Ізвольским. „Figaro“ вносить з того, що ходить о ініцияти́ву до переговорів межи Австро-Угорщиною і Росиєю в справі завершеня ряду заряджень, яких хопили ся обі держави на граничних територіях. Інтервенция Поанкаре є вислідом місиї Сухомлінова в Берлині. Сухомлінов заявив перед цісарем Вілгельмом, що до 14 січня ст. ст. управа міністерства війни в Росиї мусить зробити рішучий крок в справі 250 тисяч людий, задержаних під оружием від вересня. Залежить се від признаня Австро-Угорщини і уложеня прихильнїйших відносин Росиї до Австро-Угорщини. Однак ті відносини можуть лише тоді поправити ся, коли дасть ся взаїмні запевненя прихильности. Про Австро-Угорщину звістно, що не бажає ніякого територияльного побільшеня на Всході, однак не знати, яку ціль має Росия, коли виступає як опікунка Славян на Всході. Французске правительство посередничить між обома кабінетами і сподіє ся, що доведе до успішного висліду.

„Новое Время“ доносить, що біля Камінця Подільского бачили два літаки. Гадають, що були то вивідуючі літаки австрийскої армії.

Петербургскі часописи обурені ізза пропроєкту Австро Угорщини що до автономічної Албанії. Часописи атакують росийску дипльоматию острими словами і називають єї трусливою, зазначуючи, що Австрия не перестає узброювати ся і помимо проповідий зі сторони Росиї, не видала доси ні одного розпорядженя в справі демобілізациї войск. З того виходить, що Австрия має якісь скриті цїли і шукає лише нагоди до зачіпки. Дальше часописи підносять факт, що Австрия дала позичку Хінам через австрийскі банки, тимсамим старає ся прискорити росийско-хіньску війну.

Новинки.

Львів, 2 січня 1913

— Перенесеня. П. Намістник переніс секретарів повітових: Стан. Висп'яньского з Теребовлї до Львова, Зиґм. Штібера з Добромиля до Перемишля, Ів. Фрайзінґера з Ліська до Вадовиць, офіцияла Наміст. Як. Шустера в Перемишля до Н. Санча, Ант. Григорчука зі Львова до Теребовлї, канцелїста Намістництва Вол. Йоганна зі Львова Рогатина.

— Продовжене реченця складаня фасий. „Wien. Abdpost.“ оголосила слїдуючий комунїкат: Позаяк на случай ухвалени реформи податку особисто - доходового, над котрою в січни парлямент буде радити, мусять настати зміни що до способу фасіонованя і зі згляду на намірену амнестию. Міністерство скарбу відрочило реченець внесеня фасий податку рентового і особисто - доходового **до 15 марта 1913.** Фасиї мають бути складані від 15 лютого до 15 марта. Власти достав ять формулярів аж в другій половині січня.

— Щедрий запис. Дня 22 грудня 1912 померла у Львові Мария Волос, властителька реальности у Львові при ул. Личаківскій ч. 7 і в Підбірцях і в завіщаню крім записів для родини лишила такі леґати на загально народні цілі: На будову церкви в Підбірцях 12.000 К, на українську бурсу ім. митр. А. Шептицкого у Львові 5.000 К, на будову церкви на Городецкім передмістю 2.000 К, на церков в Бібрці 400 К, на відновлене Волоської церкви 200 К, а до 40.000 К на стипендиї для родини та взагалі для української гімназияльної і універсітетскої молодіжи.

— Смерть від шаблї без війни. З Перемишля доносять про таку подію: Вчера в полудне кількох вояків наиравлено авантури на Новім Ринку. Коли полїциян, що був в службі, хотів їх на приказ якогось офіцира арештувати, один з них пустив ся втікати а другий, ім вірно пяний, добув баґнет і зачав ставити опір а ранив два рази в руку полїцияна, котрий у власній обороні добув шаблї і заслонив ся нею. В тій же хвили кинув ся жовнір на право і набив ся на шаблю так, що погиб на місци з пробитим серцем.

— Львівский руский театр в Перемишли від дирекциєю Йосифа Стадника (Саля „Людового Дому“ Початок о год. 7½ вечером).

В пятницю 3 січня „Жидівска вихрестка“.

— Холєра на Балканї. З Константинополя доносять, що там доси було 2342 случаїв занедужаня на холєру, а 1140 случаїв смерти. Здає ся, що холєра зачинає переносити ся на болгарске войско і до Болгариї, коли як серед армії так і в краю пороблено всякі міри осторожности. З Софії доносять іменно: Міністер Лукапов заявив в собраню, що правительство видало всякі потрібні зарядженя в ціли недопущеня холєри і спровадило 50 лікарів та 20 бактеріольоґів з Росиї і Чех, а то з тих країв якраз длятого, що споріднена мови улекшить недужим порозумівати ся з лікарями.

— Вірні аж до смерти. У Відни відобрало собі оногди жите трох приятелів, що не хотіли жити один без другого. О півночи прийшли они до каварні Майкснер і прочитавши часописи, попросили о три склянки чаю, до якого додали циянкалї і по випитю зараз упали на землю та по коротких муках померли. Одного з них пізнав его батько, який случайно прийшов до сеї каварні. Був то син токаря Франц Тума, дуже порядний молодець, який був помічником в робітни свого батька. Два другі се его товариші; один з них подав за причину самоубийства журбу, наслїдком котрої мусів відобрати собі житє а два другі товариші мали ему товаришити.

Наука, штука і лїтература.

— Нові видавництва Тов. „Просьвіта“. Віктор Гіґо: Ватерльо. З французкої мови переклав Іван Франко. Видавництво Товариства „Просьвіта“ у Львові, Ринок ч. 10, ч. 366, стор. 64, ціна 40 сот.

Книжочка призначена для членів Тов. „Просьвіта“, яку канцелярия Товариства вишле ще перед сьвятами. Читачі дістають в отсій книжочці високопоетичне оповіданє про нещасливу битву Наполеона під Ватерльо. Се оповіданє, якого мистецький переклад зладив др. Іван Франко, є частиною величезної осьмитомо-

---

точко, що я позбув ся і безглуздої, — сказав доктор вечером, коли вертав домів. Але по словах зітхнув важко. Раз був злий сам на себе, що такий непоправний і так легко дає серцю волю, котре в кождій із тих чотирох дівчат хотіло видіти ідеальні сотворіня. Його взяв тяжкий біль, коли пізнав в собі ту слабу сторону, сам себе встидав ся. А відтак взяла его знеохота, бо — ну, бо з того знову не було нічого, а его лиш ще більше кортіло привести собі вже раз жіночку в хату. Ба, вже майже гнївав ся на карточку, котра преці робила ему добру прислугу. Аж жаль ему стало, коли поперед очи пересунули ся ему Ірма, Мария, Иосифа і Леся — ба, тої безглуздої Лесі було ему, сердешному таки дуже жаль. А який він мав сеї ночи неспокійний, попутаний, гіркий, гірко любий сон! То лиш річ певна, що доктор від тепер не перепустив ані одної дівчини, щоби не подивити ся на неї миленько. Тай не диво, що він незадовго вишукав собі панну, а та звала ся Ернестина.

А хтож була ся Ернестина? Що й она була принадна і гарна, сего не потребуємо казати, бо вже знаємо сердешно доктора. Він її знав єї одного разу, коли в маю вибрав ся був на село на прогульку. Втікав на село, щоби позабути на ті пропавші для него красавиці, що не хотіли уступити ся з его душі і важко давили серце. Там побачив єї і зміркував, що лиш ще она могла би вибавити его з тої муки. Она була донькою майора. Наш доктор попри всю пристрасть для дівочої принади мав ще то до себе, що особливо любив людий військових. Ті люди, що кождої хвилі готові потерпіти смерть для загального добра і полишити сиротами тих, що їм наймилійші, а мимо сего живуть собі весело, хоч нераз і скупенько, притягали его найбільше до себе і він їх високо цінив. Почув ся длятого подвійно щасливим, коли ему позволено бувати в домі майора.

Мати майора тестем, майора дідом для своїх хлопців — ну, від того ему аж голова крутила ся! А чи тут не опустить его розвага? Чи не дасть ся зловити в сітку? Ну, признаємо ся, що поділяємо високу гадку доктора о станї офіцирскім, і не побоюємо ся нічого о доньці офіцира. А чародійна карточка доктора покаже нам ясно, що наша правда. А доктор хоч доси чотири рази тяжко завів ся, то все таки не залишив зробити послідної проби. Хибаж нема вимки у всіх станах? А як то мило буде, коли ему проба з карточкою потвердить новий гадок і любови ум Ернестини!

Она сиділа, як звичайно при ручній роботі, бо з неї була таки направду пишна господиня, котра в тихій запопадливости виділа всі потреби домашного господарства і виповняла їх. Доктор в души ще послідне захитав ся, а відтак рішив ся і не без того не зачервонїти ся трохи, пустив карточку на землю. Коли відтак майор вивів его з хати і щиро стиснув за руку, він би вже волів був, щоби карточка була у него в кишени, так зробило ся ему прикро, що він так очевидно чесних і знаменитих людий хоче ставити на пробу. Але вже стало ся.

А може, як раз карточки не знайдуть і она згубить ся; хоч правда, що то було більше лиш бажанє, як хоч би лиш трохи оправдана надія. Коротко сказавши, карточку знайшли і пізнали єї вагу, а доктор зміркував то зараз, коли другого дня по полудни прийшов до Ернестини. А серце ему таки сильно било ся. Она що правда, встала легонько і живо, як звичайно, коли він приходив, підійшла до него з виразом здержливої радости, як пристало на обичайну дівчину, котра витає того, котрого радо бачить при собі. Але коли він подав їй руку, то она нараз стала чогось дуже пригноблена і зловилась рукою за серце, що дуже било ся. Спустила головку і повела очима по его лици, як би чогось бояла ся.

— Ернестино, що се вам! — спитав доктор щиро, а голос его дрожав з радости, бо то, що він тут бачив, було для него солодким потвердженєм сего, що она его любить і що терпить страшну муку ізза того, що віддала руку нещирому, котрий удавав, що жиє в ліпших відносинах, як було поправді. Чого він удавав, що ніби то він богатий? Чи гадав, що заманить єї тим, що она віддасть ся за богача і стане панею? Чому не поступав чесно і отверто так, як она? Нехай же тепер послухає, що тато скажуть.

От такі гадки, здавало ся докторови, що він читає з єї лиця, коли она з почервонїлим лицем і з горячковим поспіхом сіла при машині до шитя, бо взяла ся до тої роботи, коли він заєдно питав єї: Ернестино, що се вам? — а она не хотіла ему відповісти.

А ось отворили ся бічні двері і увійшов отець. Як чоловік, котрий супротив кождого держить ся форм чемности і поважаня, доки не має зовсім певних доказів его негідности, повитав він нашого доктора з веселою сердечностию і попросив его з собою до сусідної комнати.

Пізнати по нїм зараз майора — подумав собі доктор і сьміючись в души пішов за ним.

Оба мужчини розмавляли досить довго з собою. Наконець отворили ся двері. В Ернестинї аж дух заперло. Ще лиш на силу могла порушати машиною. Що тепер буде? Нахилила ся низенько над полотно, як би мусіла в нїм зовсім докладно числити нитки. А серце

вої повісти Віктора Ґіґо Les Miserables (Нукдарі). Повість ґеніяльного Ґіґа розповсюднила ся в численних перекладах по всему культурному сьвіту. В українській мові появляєть ся з неї поки-що отся частина, нічим майже не звязана з головною будовою повісти, так що становить для себе заокруглену цілість.

Оповіданє попереджає передмова, в якій пан. перекладчик подає між иншим коротеньку біоґрафію Наполеона. При кінци додано знова поясненя менше зрозумілих слів. На початку книжочки поміщено портрет Наполеона.

Телеґрами.

Льондон 2 січня. О вчерашнім засіданю мирової конференциї оголошено слідуючий комунікат урядовий: Проводив Венізельос. Турецкі делеґати предложили свої контрпропозициї, над котрими вела ся нарада. Що до деяких точок осягнено порозуміне, наради над декотрими иншими точками відрочено до слідуючого засіданя.

Льондон 2 січня. Бюро Райтера доносить, що союзники балканьскі згодили ся на предложена Туреччини що до Албанії.

Льондон 2 січня. Амбасадори Австриї, Туреччини і Франциї, посол болгарский та турецкі делеґати мирові, явили ся вчера в уряді справ заграничних.

Біґрад 2 січня. (Урядово) Правительство сербске скоро лиш довідало ся з донесеня Аґенциї Гаваса о події в Дурацо, завізвало сербскі власти, щоби надіслали подрібний звіт. Здає ся, що подія та не потягне за собою великих наслідків.

Льондон 2 січня. Вчерашне засіданє конференциї мирової зазначило ся о много миролюбнійшим способом промови оттоманьских делеґатів. В справі жаданя що до Еґейских островів Турки сказали, що Туреччина готова умовити ся з великими державами, що до тих квестий, які їх обходять. Коли балканьскі делеґати запитали, що Туреччина має на думці, відповіли, що відносить ся то до реформ, які мають бути заведені. В кругах делеґатів балканьских викликала та заява враженє, що ті т. зв. реформи мають бути родом автономії тих островів, хоч імовірний єсть в тім дусі, що декотрі острови могла би Туреччина відступити Греції, а инші позістануть при Туреччині. Балканьскі делеґати висказали ся з вдоволенєм о вислідї вчерашного засіданя.

Курс львівский.

Дня 30 грудня 1912.	Платять К с	Жадають К с
I Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	633·—	643·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	392·—	400 —
Зеліз. Львів-Черпів.-Яси	518·—	528·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	470·—	480 —
II. Листи застазні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов. . .	—·—	—·—
Банку гіпотечного $4\frac{1}{2}$ прц. .	93·—	93 70
$4\frac{1}{2}$% листи заст. Банку краев. .	94·—	94·70
4% листи застав. Банку краев. .	88 50	89 20
Земельний Банк гіпотечний Львів	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4 прц. .	95·50	—·—
„ „ 4% льос в $41\frac{1}{2}$ літ.	90·50	— —
„ „ 4% льос. в 56 літ	85·50	86 20
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	97·30	98·—
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ $4\frac{1}{2}$%. .	93·30	94·—
Зеліз. льокаль. 4% по 200 К.	82 30	83·—
Позичка краева 4% в 1893 р. .	84·30	83 —
„ 4% в 1908 р. .	82·—	82·70
„ м. Львова 4% по 200 К .	79 80	80·50
IV. Льоси.		
Австрийскі черв. хреста . . .	53·50	54 50
Угорскі черв. хреста . . .	32·75	37·70
Архік. Рудольфа 20 К. . . .	80·—	86 —
Базиліка 10 К	26 75	32·70
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·44	11·49
Рубель паперовий	2·53	2·54
100 марок німецких	117·20	118·40

Надіслане.

єї мало не вискочило з радости, коли зачула що батько вдоволений сьміє ся.

— Ернестино! — відозвав ся він веселим голосом. — Ти маєш щось докторови сказати, не знаю, чи зробити єму якийсь докір, чи сказати, так щось від серця. Впрочім порозумійте ся самі з собою.

Тепер сиділи они вже поруч з собою.

— А щож ти собі насамперед подумала? — спитав єї доктор може вже який пятий раз.

— Я дуже злякала ся і подумала собі: От який легкодушний! Чиж не міг вже зачекати, доки не дістане досить гроший, чи мусів таки конче заставляти?

— А відтак?

— А відтак, щось так мене вкололо в серце, бо я виділа, що в тім може бути і щось більшого: нещирість і нечестність.

— А опісля ти,розумієся,побігла дотата?

— Я опісля... наплакала ся і розумієся все татови розповіла.

Він обняв єї і поцілував.

— Віддай же мені тую карточку. Дам єї зараз оправити в золоті рамці.

Она схопила ся.

— Правда! Коли бо я вже не маю тої корточки. Але зажди хвильку!

Побігла до якоїсь скриночки і виймила звідтам щось блискучого.

— А тож що? Таж то мій перстень!

— А вжеж, що твій. Нині кінчив ся реченець і я мусіла єго викупити.

То була обручка. Він вложив єї їй на палець, на котрім она чудно виглядала. Відтак поцілували ся з таким чувством, від котрого всяке слово тихне, з чувством безмежного змісту: приналежности до себе на віки.

І на тім кінчить ся істория чародійної карточки.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6⁰⁰ вечером до 5⁵⁹ рано означені підчеркненьми чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·35, **2·05** §), 2·45 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, **§2·16**, **2·27**, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·25**, 3·05*), 6·28 †), 7·58•), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. •) до Ходорова кождого попередного дня перед недїлею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2·29** *), 2·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лиш в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2·22**, 5·45, 7·25, **8·50**, 10·05, 1·10*), 1·30, **2·00**§), 5·40, 7·25†), **8·25**, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1·50**§), **2·15**, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12·05**, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1·55**, 5·52, **6·26**, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слідуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·11, **1·36***), **2·00**, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

В друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.